

Teatteriarvostelu: Liisa Pentti tuudittaa kerronnallaan katsojat muistoihin ja maisemiin – esitys on unenomainen retriitti

Jussi Tossavainen

Liisa Pentti tuudittaa kerronnallaan katsojat muistoihin ja maisemiin – esitys on unenomainen retriitti

Esitys

Cloudbody – an ecology of dreams #1. Konsepti, koreografia ja lukija Liisa Pentti, äänisuunnittelu Jouni Tauriainen, visuaalinen ja tilallinen suunnittelu Fabian Nyberg, tekstit Karen Barad, Walter Benjamin, Judith Butler, Richard Feynman, Kyoko Hayashi ja Liisa Pentti. Teatteri Viiruksen studio.

Teatteri Viiruksen studiotila on kuin hämyisä kohtu. Tai pikemminkin satutila aikuisille. Ihmiset omine elämäkokemuksineen ja tarinoineen istuvat tai makoilevat puolipimeässä säkkituoleillaan. Heidän joukossaan tanssija-koreografi [Liisa Pentti](https://www.hs.fi/haku/?query=liisa+pentti), joka on kuin satutäti – tarinankertoja, joka pitää maagisesti sekalaista joukkoa hyppysissään rauhallisella ja rauhoittavalla äänellään.

Liisa Pentti on pitkän linjan tanssitaiteilija. Oman tiensä tinkimätön kulkija. Tämä on silti jotain uutta. *Cloudbody #1* on syntynyt, kun koreografi määrättiin kuukaudeksi sairaslomalle tanssista. Teos on koreografia sanoille, äänelle ja kuvalle. Tanssi tapahtuu korkeintaan kokijan päässä.

Mainos (Teksti jatkuu alla)

Esitys on unenomainen retriitti. Se hypnotisoi, imaisee mukaansa ja tuudittaa ajatuksiin, jotka laukaisevat katsojan omia muistikuvia – ei laukkaamaan, vaan tuntemaan jotain kadotettua, jonka juuri ja juuri tavoittaa.

[Jouni Tauriainen](https://www.hs.fi/haku/?query=jouni+tauriais) äänimaisema taustalla samanaikaisesti pitää hetkessä kiinni ja samalla vieraannuttaa. Se tuntuu sopivan juuri tänne, tähän tilaan ja vuodenaikaan. Onko se sadetta? Onko se kaupungin kohinaa ja liikennettä? Se synnyttää syksyisiä mielikuvia pimeästä urbaanista, katujen kiillosta ja ohikiitävistä autoista ihmisineen. Synteettisesti tuotettua tai todellisuuden ääniä, aivan sama.

Mainos (Teksti jatkuu alla)

Ja Liisa Pentti kaiken keskellä tarinoi rauhallisesti ja rauhoittavasti. Tekstit ovat monilta ihmisiltä ja Penttiltä itseltään. Sanojen virta tuntuu vapaalta assosioinnilta. Ja se on hyvin tyynnyttävää. Välillä tuntuu kuin kuuntelisin [Bo Carpelanin](https://www.hs.fi/haku/?query=bo+carpelanin) lyhyistä kerrontaa elämästä historiallisine kerrostumineen.

Kerronnan kieli vaihtelee suomen, ruotsin ja englannin välillä. Eikä sekään tunnu haittaavaan. Vaihdot kielestä toiseen tuntuvat luontevilta eikä edes välttämättä

huomaa ajattelevansa mukana ruotsiksi. Kielet kannattelevat erilaisia tunteita, ja niiden mukana mennään.

[Fabian Nybergin](https://www.hs.fi/haku/?query=fabian+nybergin) <https://www.hs.fi/haku/?query=fabian+nybergin> seinille heijastetut kuvat ovat nekin rauhallisuudessaan ja pysähtyneisyydessään omiaan hiljentämään kokijan ja katsojan liian kiivaana käyvää ajatusmaailmaa. Ne suorastaan vaativat keskittymään ja kontemploimaan juuri tätä hetkeä.

Mainos (Teksti jatkuu alla)

Pitkään näytetty puuhun takertunut kankaanpala tempaisee minut lapsuuteen omaan kokemukseeni. Tuuli tempaisi äidiltä pihistetyn sifonkihuivin itselleen ja nosti sen ulottumattomiin kotikuusen latvaan. Korkeuksiin, johon lapsella ei ollut mitään asiaa. Kuin kaukana siintävään aikuisuuteen.

Tarinointi vie kielen metatasolle. Puhutaan kielestä itsestään. Tekisi mieli saada koko teksti itselleen luettavaksi, pureskeltavaksi, analysoitavaksi ja jaettavaksi osiinsa. Informaatiota tulee niin paljon, ettei sitä jaksakaan sulattaa. Ja toisaalta se tekee olon ihmeellisen levolliseksi. Kaikkea ei tarvitse ymmärtää ja ottaa vastaan.

Esitys on kuin elämä itsessään siinä tilassa yhdessä pienessä hetkessä. Pentti vain kertoo, ja me kuulijat olemme jossain Toisaalla, melkein tietoisuuden ulottumattomissa. Yhtäkkiä olemme ruotsinkielellä ruotsalaisessa joulunvietossa, mikä kuulostaa *Fannylta ja Alexanderilta*. Samalla totta ja samalla keksitty muisto.

Teoksessa kummittelevat myös kuolleet. ”Missä on kuolleen tanssijan tanssi”, Pentti kysyy. Missä ovat nyt [Merce Cunninghamin](https://www.hs.fi/haku/?query=merce+cunninghamin) <https://www.hs.fi/haku/?query=merce+cunninghamin> tai [Pina Bauschin](https://www.hs.fi/haku/?query=pina+bauschin) <https://www.hs.fi/haku/?query=pina+bauschin> tanssit? Miten tanssi kompostoituu? *Cloudbody #1* on metatanssia mitä suurimmassa määrin. Se on haikeutta, mutta lohdullista sellaista. Jotain, mistä voi samalla nauttia ja luopua.